

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Mgr. Z. P.**, zastoupený prof. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem, sídlem Revoluční 1546/24, Praha 1, proti žalovanému: **nejvyšší státní tajemník**, se sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. března 2023 č. j. MV-34755-2/SR-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. listopadu 2023 č. j. 3 Ad 4/2023-22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím uvedeným v návěti zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu zdravotnictví (dále jen „služební orgán“) ze dne 2. ledna 2023 č. j. MZDR 4/2023-1/PER, kterým byl žalobce odvolán ze služebního místa představeného – ředitel odboru vědy a lékařských povolání v Ministerstvu zdravotnictví (dále jen „odbor VLP“). K odvolání žalobce došlo z důvodu zrušení tohoto služebního místa ve smyslu § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, a to na základě vládou schválené systemizace služebních a pracovních míst a navazujícího služebního předpisu vydaného služebním orgánem, kterým byla stanovena vnitřní systemizace na rok 2023 (dále jen „služební předpis“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který v návěti uvedeným rozsudkem jeho žalobu zamítl. Městský soud odmítl námitku žalobce, že je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Žalovaný srozumitelně popsal, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, podle kterých právních norem rozhodl a jakými úvahami se přitom řídil. Alespoň v základních obrysech vždy nastínil, proč nepovažuje odvolací námitky za důvodné. Městský soud se dále zabýval tím, zda byl způsob schválení úpravy systemizace a přijetí služebního předpisu v souladu se zákonem o státní službě, a došel k závěru, že tomu tak bylo. Městský soud uvedl, že na základě systemizace došlo k výslovnému zrušení odboru VLP, čímž došlo i ke zrušení služebního místa ředitele tohoto odboru. Nebylo nezákonné, pokud některé organizační útvary (např. oddělení vědy, výzkumu a dotací na vzdělávání) zrušeny nebyly, ani to, že agenda rušených útvarů měla být přesunuta na jiné organizační útvary.

[3] Městský soud dále nesouhlasil s námitkami žalobce, že beze změny zákona č. 95/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání odborné způsobilosti a specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta (dále jen „zákon č. 95/2004 Sb.“), nelze přesunout žádné nové činnosti na Institut postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví (dále jen „institut“ nebo IPVZ). Neztotožnil se ani s námitkou, že institut není správním orgánem a nemůže vést správní řízení v oblasti akreditací ani v oblasti uznávání kvalifikací. Městský soud uvedl, že záměr přesunu části agendy rušeného odboru VLP na institut je formulován velmi obecně a z citovaného textu není zřejmé, které konkrétní činnosti budou institutu svěřeny do působnosti. Nikde není také uvedeno, že IPVZ by nově mělo vést správní řízení v oblasti akreditací či uznávání kvalifikací, v tomto ohledu se jedná spíše o žalobcovu ničím nepodloženou konstrukci.

[4] Městský soud nepřisvědčil stěžejní námitce žalobce, že zrušení jeho služebního místa bylo účelové, vykazovalo znaky libovůle a nesledovalo legitimní cíl. Ztotožnil se naopak s žalovaným, že cílem provedené systemizace bylo zefektivnění jeho činností – systemizace sledovala zjednodušení organizačního systému a zmenšení jeho členitosti cestou snižování počtu jednotlivých organizačních útvarů. Nedošlo k prostému zrušení odboru VLP a vytvoření nového odboru s totožným obsahem činností, ale naopak k rozdělení odboru VLP a přesunutí jeho jednotlivých oddělení „o úroveň výše“, do dvou samostatných oddělení. Městský soud nedospěl ani k tomu, že by provedená systemizace měla diskriminační charakter.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Namítá, že zrušení jeho služebního místa bylo účelové s cílem odstranit nepohodlného úředníka. Městskému soudu vytýká, že bezdůvodně neprovedl jím navržený důkaz reportáží České televize, která se týkala personálních změn na Ministerstvu zdravotnictví, v níž vystoupil ministr zdravotnictví. Dále namítá, že přestože městský soud důkaz touto reportáží neprovedl, ve skutečnosti z něj vcházel, když uvedl, že „k závěru o účelovosti provedené systemizace není možné dojít na základě takto zcela obecné formulace, nadto pouze reprodukováné ústy redaktora České televize“. Tím městský soud porušil právo stěžovatele na spravedlivý proces, zejména zásadu ústnosti a bezprostřednosti při

pokračování

dokazování. Druhá námitka směřuje proti bezdůvodnému neprovedení navrženého důkazu oznámením o vyhlášení výběrového řízení na služební místo vedoucí oddělení lékařských povolání (2798) (dále jen „oznámení o výběrovém řízení“), z nějž městský soud také vycházel.

[6] Stěžovatel rovněž brojí proti nedostatečnému vypořádání námitky, že deklarované přesunutí části působnosti rušeného odboru VLP (řešení konkrétních akreditačních řízení) na IPVZ by bylo v rozporu § 43b zákona č. 95/2004 Sb. Uvádí, že přesun působnosti z VLP nebyl možný bez změny zákona a ve skutečnosti k němu nedošlo, a nebyl tak naplněn legitimní cíl systemizace. Shrnuje, že zrušení jeho služebního místa bylo účelové, protože reálně v rozsahu působnosti Ministerstva zdravotnictví ke změně nedošlo a nemohlo dojít. Namítá též, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný.

[7] Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost k vyjádření žalovanému, který uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem městského soudu. Kasační námitky považuje za nedůvodné a navrhuje kasační stížnost zamítnout. Odmítl, že by zrušení služebního místa stěžovatele bylo účelové. Neztotožnil se se stěžovatelem, že oznámení o výběrovém řízení mělo být provedeno jako důkaz, neboť bylo součástí spisového materiálu předaného soudu ze strany žalovaného. Žalovaný se jím zabýval již v odůvodnění rozhodnutí o odvolání a stěžovateli bylo známo, když i na jeho obsahu založil svou argumentaci v odvolání ohledně tvrzené nezákonnosti vládou schválené systemizace.

[8] Žalovaný dále odmítl, že by byl přesun části působnosti odboru VLP na institut v rozporu se zákonem. Neplatí závěr stěžovatele, že proklamovaným důvodem zrušení VLP bylo vyloučení řešení konkrétních akreditačních řízení, která vedou k uznávání kvalifikací, na institut, což vyžaduje změnu zákona č. 95/2004 Sb. Žalovaný dále uvedl, že se se všemi námitkami stěžovatele vypořádal.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Nejdříve Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Případná nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí je totiž vadou natolik závažnou, že znemožňuje věcný soudní přezkum. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku však Nejvyšší správní soud neshledal. Městský soud svůj rozsudek pečlivě odůvodnil a je z něj velmi dobře seznatelné, na základě jakých konkrétních úvah dospěl k vysloveným závěrům (podobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. července 2005 č. j. 2 Afs 24/2005-44). Nepřezkoumatelnost není založena ani tím, že se městský soud ztotožnil se závěry žalovaného. Subjektivní nesouhlas stěžovatele se závěrem městského soudu a s jeho argumentací nepřezkoumatelnost jeho rozsudku nezakládá.

[11] Podle § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) platí, že *soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné.*

[12] Podle § 77 odst. 1 s. ř. s. platí, že *dokazování provádí soud při jednání*. Podle odstavce 2 téhož ustanovení dále platí, že *v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného*.

[13] Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře opakovaně vyjádřil, že podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud disponuje diskrecí, zda důkazní prostředky navržené účastníky řízení při ústním jednání provede, nebo zda je jejich provedení nadbytečné a pro posouzení věci nepodstatné. Případné odmítnutí provedení důkazního prostředku však musí soud v rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Ustanovení § 77 s. ř. s. pak zakládá nejen pravomoc soudu dokazováním upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také pravomoc dalšími důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec zjistit nový skutkový stav jako podklad pro rozhodnutí soudu v rámci plné jurisdikce. Přitom soud zvažuje rozsah doplňování dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. dubna 2005 č. j. 5 Afs 147/2004-89, nebo ze dne 17. června 2015 č. j. 1 As 168/2014-27).

[14] Stěžovatel v žalobě podané městskému soudu navrhl provedení důkazu reportáží České televize. Uvedl, že Česká televize ústy svého redaktora konstatuje, že ministr zdravotnictví chce udělat zásadní změny na odboru vzdělávání, a to zejména personální. Městský soud navržený důkaz neprovedl, což odůvodnil tím, že k závěru o účelovosti provedené systemizace není možné dojít na základě takto zcela obecné formulace, nadto pouze reprodukováné ústy redaktora České televize. Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že z tohoto odůvodnění plyne, že se městský soud s reportáží mimoprocesně seznámil a vycházel z ní, neboť je zjevné, že městský soud se k obsahu reportáže nijak nevyjadřoval a toliko vysvětlil, proč ji neprovedl jako důkaz. Uvádí-li stěžovatel v kasační stížnosti, že v navrženém důkazu nic o vystoupení redaktora České televize neuváděl, pak jde o nepravdivé tvrzení, neboť v žalobě výslovně uvedl, že Česká televize informaci o personálních změnách konstatuje „ústy svého redaktora“. Odůvodnění městského soudu stran neprovedení tohoto důkazu pak odpovídá přesně tomu, jak stěžovatel svůj návrh na provedení důkazu formuloval.

[15] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani obdobné námitce, že městský soud vycházel z oznámení o výběrovém řízení, aniž je provedl jako důkaz. Třebaže se městský soud s obsahem oznámení o výběrovém řízení seznámil a vycházel z jeho textu, nelze přehlédnout, že oznámení o výběrovém řízení je založeno ve správním spise žalovaného, kterým se podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dokazování zpravidla neprovádí (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. září 2006 č. j. 7 Afs 39/2005-53, ze dne 29. ledna 2009 č. j. 9 Afs 8/2008-117, ze dne 29. června 2011 č. j. 7 As 68/2011-75, ze dne 14. května 2015 č. j. 7 As 83/2015-56, dále též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. prosince 2018 č. j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS).

pokračování

[16] Je pravda, že ve výjimečných případech lze i listiny založené ve spisu provést jako důkazy při jednání, k takovému postupu však v dané věci nebyl důvod. Stěžovatelova námitka totiž spočívala toliko v tom, že nadpis oznámení o výběrovém řízení byl koncipován v ženském rodě (vyhlášení výběrového řízení na pozici „vedoucí“), což považuje za diskriminační. O tom, jak byl nadpis oznámení formulován, přitom nebylo v řízení žádného sporu. Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že z formulace oznámení o výběrovém řízení nelze vyvozovat ani diskriminační přístup žalovaného, ani účelovost napadené systemizace. Lze totiž souhlasit s městským soudem, že se jedná spíše o gramatické pochybení ze strany tvůrce inzerátu, tím spíše, že se v textu samém slovo „vedoucí“ v mužském rodě objevuje („vedoucího“, „vedoucímu“, apod.).

[17] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že městský soud uspokojivě zdůvodnil, proč neprovedl navržené důkazy, a nedopustil se vady řízení spočívající v tom, že by se s nimi mimoproceně seznámil a pak z nich vycházel.

[18] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že se městský soud nedostatečně vypořádal s jeho námitkami stran deklarování přesunutí části působnosti rušeného odboru VLP na IPVZ, účelovosti systemizace a absence jejího legitimního cíle. Městský soud se uvedenými námitkami podrobně zabýval a dovodil, že systemizace sledovala deklarování cíle a nic nenasvědčuje tomu, že by zrušení služebního útvaru VLP bylo účelové s cílem odstranit nepohodlného úředníka. Městský soud též podrobně vysvětlil, proč neshledal, že by měly být na IPVZ delegovány činnosti v rozporu se zákonem č. 95/2004 Sb. ani že by způsob schválení systemizace, přijetí služebního předpisu a odvolání stěžovatele ze služebního místa představeného bylo v rozporu se požadavky stanovenými zákonem o státní službě.

[19] Městský soud též správně dovodil, že není úkolem správních soudů, aby hodnotily vhodnost organizační struktury státní služby, neboť tím by nepřipustně zasahovaly do prostoru vymezeného výkonné moci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. září 2020 č. j. 4 Ads 423/2019-70, č. 4088/2020 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem též konstatuje, že oprávněnost soudu přezkoumávat organizační strukturu služebního orgánu je možná pouze ve výjimečných případech, kdy existuje vážné podezření, že systemizace nebyla provedena na základě legitimních zájmů, ale byla vedena jinými pohnutkami, například diskriminačními či šikanózními (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. srpna 2023 č. j. 3 Ads 251/2021-42). Nejvyšší správní soud přisvědčuje městskému soudu, že stěžovatelem předestřené skutečnosti svou závažností nejsou způsobilé vyvolat podezření, že by k tomu v nyní posuzovaném případě došlo a provedená systemizace byla vedena jiným než deklarováním účelem.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné

náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2024

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu